

РЕШЕНИЕ

№ 631

гр. гр. Хасково, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА З. ЖИСОВА

при участието на секретаря Михаела Кр. Стойчева
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА З. ЖИСОВА Гражданско дело №
20235640100514 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл.415 ал.1 ГПК,
вр. чл. 143, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл.86 ЗЗД от „Мъни Плюс Корп“
ЕАД, ЕИК 203037835 /с предишно наименование Състейнъбъл Бизнес
Солюшънс” АД/, със седалище и адрес на управление – град София, ул. „Рачо
Петков Казанджията” № 4, вх.А, ет.5, представлявано от И.Л.П. и Б.Я.Я, за
признаване за установено съществуването на вземания против М. Б. М., ЕГН
***** и „Фонд за гарантиране на задълженията на физическите лица“
ЕООД, ЕИК 204569830, със седалище и адрес на управление – град София,
район Лозенец, ул. „Любата” № 4-6, ет.1, офис 1. За претендираните суми е
издадена заповед № 1529 от 30.12.2022г. за изпълнение на парично
задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 3275 по описа за 2022г. на
Районен съд – Хасково.

С влязло в сила протоколно определение, постановено в открито съдено
заседание на 26.07.2023 г. производството спрямо ответника „Фонд за
гарантиране на задълженията на физическите лица“ ЕООД, ЕИК 204569830 е
прекратено поради оттегляне на иска.

Ищецът посочва, че на 20.12.2022г. депозирал пред РС - гр. Хасково
заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу двамата ответника, с
искане същите да бъдат осъдени да му заплатят солидарно сумата от 111,72
лв. - главница и сумата от 21,57 лв. - мораторна лихва за периода от
21.12.2020г. до 15.11.2022 г. Въз основа на подаденото заявление било
образувано ч.гр.д. № 20225640103275 по описа на РС гр.Хасково, по което в

законоустановения едномесечен срок длъжникът депозирал възражение на основание чл.414, ал.2 от ГПК, поради което на основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 от ГПК ищецът предявявал настоящия иск за установяване на вземането си.

Относно основанието, на което претендира вземането за главница, ищецът посочва, че „А1 България“ ЕАД било предприятие с основен предмет на дейност изграждане, използване и поддържане на мобилна клетъчна мрежа и предоставяне на далекосъобщителни услуги, за осъществяването на които дейности, дружеството развивало и съпътстващи търговски дейности. В тази връзка, на 24.01.2019г. между „Мобилтел“ ЕАД /сега „А1 България“ ЕАД/ ЕИК 131468980 в качеството на продавач и ответникът М. Б. М. бил сключен Договор за продажба на изплащане № 503663458, на основание т.1 и т.2 от който договор, с неговото подписване купувачът – ответникът М. закупил и станал собственик на устройство Handset NOK3.1 BLACK със сериен номер: 353379091615113. Съгласно т.10.2.1 от този договор, ответникът се задължил да заплати на "Мобилтел" ЕАД /сега „А1 България“ ЕАД/ продажната цена за вещта, съобразно погасителен план към Договора. Поради неплащане в срок, договорът между „А1 България“ ЕАД и ответника М., бил прекратен предсрочно на основание т.12.3 от Договор за продажба на изплащане № 503663458/24.01.2019г и непогасената сума до края на срока на Договора за продажба на изплащане, в размер на 111,72 лв., станала предсрочно изискуема на основание чл. 12.3. от същия.

Посочва се още, че на 07.11.2014г. между „А1 България“ ЕАД и „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД с ново име „Мъни Плюс Корп“ ЕАД, бил сключен Договор за поръчителство, като на основание т.3 от този договор ищецът се задължил в качеството си на поръчител да обезпечи задълженията на абонати, сключили с „А1 България“ ЕАД Договор за продажба на изплащане. Поради липса на доброволно плащане от страна на ответника М. М. и на основание чл. 2.2.3 от Договора за поръчителство от 07.11.2014 г., ищецът заплатил на „А1 България“ ЕАД на 21.12.2020г. сумата от 111,72 лв., представляваща дължимата сума по Договор за продажба на изплащане № 503663458/24.01.2019г.

Плащането на сумата било извършено след отправена покана от страна на кредитора към поръчителя, съгласно т.2.2.3 от Договора за поръчителство. Съгласно Договора за поръчителство, поканата следвало да се отправи посредством предявяването на Справка /Приемо- предавателен протокол/, а именно - Приемо - предавателен протокол №303/11.06.2020г., представляващ справка по т.2.2.3 от Договора за поръчителство от 07.11.2014г. Протоколът съдържал списък с абонатите и размера на просрочените задължения, произтичащи от договори, гарантирани чрез поръчителство от ищеца, като в конкретния протокол №303/11.06.2020г. ответникът М. фирмурил на стр. 2. По отношение на извършеното плащане ищецът представял и Платежно нареждане Реф.№BORD00692616/ 21.12.2020г.

Сочи се, че съгласно т.2.2.6 от Договора за поръчителство, след извършеното плащане се съставяла Справка /Приемо-предавателен протокол/, който съдържа списък с абонатите, за които на 21.12.2020г. „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД в качеството си на поръчител изпълнил вместо тях задълженията им към „А1 България“ ЕАД, произтичащи от договори за продажба на изплащане, гарантирани чрез поръчителство, като в конкретния случай бил съставен Приемо-предавателен протокол № 336/08.02.2021 г., в който ответникът М. фигурирал на стр. 1. До последния било изпратено Уведомление за встъпване в дълг по чл. 146 от ЗЗД, с което бил уведомен, че считано от 21.12.2020г. задълженията му към „А1 България“ ЕАД по Договор за продажба на изплащане № 503663458/24.01.2019г. били прехвърлени на ищеца.

Твърди се в исковата молба, че на 28.07.2022г. между ищцовото дружество и „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД бил сключен Договор за встъпване в дълг, съгласно който кредиторът „Мъни Плюс Корп“ ЕАД, приел поемателя „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД като съдлъжник за заплащане задълженията на длъжниците физически лица, произтичащи от Договора за поръчителство сключен на 07.11.2014г. между „А1 България“ ЕАД и ищеца. Така, поемателят „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД се задължил да заплати задълженията на длъжниците физически лица произтичащи от горепосочения договор за поръчителство, включително и това на длъжника М. Б. М., посочено под № 129 в Приложение №1 към договора, в срок от един месец от подписване на Договор за встъпване в дълг.

Към момента поемателят „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД не бил заплатил задължението на длъжника М. Б. М., поради което същият следвало да бъде осъден солидарно да заплати на ищеца дължимите от М. суми, описани подробно в исковата молба. В този смисъл, в качеството си на поръчител, ищецът имал изискуемо и ликвидно вземане към М. Б. М., в размер на 111,72 лв., представляваща незаплатена сума по Договор за продажба на изплащане № 503663458/24.01.2019г.

Освен това, съгласно чл.84 от ЗЗД, когато денят на изпълнение на задължението бил определен, длъжникът изпадал в забава след изтичането му, поради което ответникът бил длъжен да заплати на ищеца и сумата от 21,57 лв., представляваща мораторна лихва за забава, за периода от датата на плащане на главницата от ищеца на „А1 България“ ЕАД от 21.12.2020г. до 15.11.2022 г.

До настоящия момент горепосочените суми не били заплатени от ответника.

С тези мотиви се иска от съда да постанови решение, с което да бъде признато по отношение на ответника, че същия дължи солидарно с „Фонд за гарантиране на задълженията на физическите лица“ ЕООД на ищеца следните суми, за които е издадена Заповед № 1529/30.12.2022 г. за изпълнение на

парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д.№3275/2022г. по описа на РС-Хасково, както следва: сумата от 111,72 лв., представляваща незаплатена от М. Б. М. сума по Договор за продажба на изплащане № 503663458/24.01.2019г., която сума била заплатена от ищеца в качеството му на поръчител на „А1 България“ ЕАД по Договор за поръчителство от 07.11.2014 г., както и сумата в размер на 21,57 лв. - мораторна лихва за забава за периода от 21.12.2020г. (датата на заплащане на сумата в размер от 111,72 лв. от „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД на „А1 България“ ЕАД) до 15.11.2022г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от подаването на настоящото заявление до окончателно заплащане на дължимата сума.

Претендират се и направените в заповедното и в настоящото производство съдебни разноси.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК не е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника М. Б. М., но в проведеното на 26.07.2023 г. съдебно заседание ответникът признава иска.

С молба вх. рег. № 12035/21.09.2023 г. ищецът, чрез процесуалния си представител, е заявил, че поддържа така предявените претенции и прави искане за постановяване на решение при признание на иска.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност и съобразявайки доводите и исканията на страните, намира следното:

Разпоредбата на чл. 237 от ГПК предвижда, че признанието на иска от ответника обвързва съда, като при наличието на предвидените положителни предпоставки и липсата на процесуални пречки, съдът следва да прекрати съдебното дирене и да постанови решение само съобразно признанието, тоест да уважи иска така, както е предявен.

В настоящия случай са налице предпоставките, предвидени в чл. 237, ал. 1 ГПК за постановяване на решение при признание на иска – ответникът е заявил, че признава предявения иск в първото по делото съдебно заседание, т.е. че дължи процесните суми на ищеца, а ищецът е поискал постановяване на решение при признание на иска. Същевременно не са налице процесуалните пречки (отрицателните предпоставки), установени в разпоредбата на чл. 237, ал. 3 ГПК, а именно – признатото право да противоречи на закона или на добрите нрави или да е признато право, с което страната не може да разпорежда.

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл.415 ал.1 ГПК, вр. чл. 143, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл.86 ЗЗД, следователно исковата претенция не е от категорията на тези иски, за които законодателят изрично е постановил изключение за приложението на разпоредбата на чл. 237 ГПК – по брачни иски – чл. 324 ГПК, по иски за гражданско състояние – чл. 334 ГПК и по иск за поставяне под запрещение – чл. 339 ГПК.

Предвид изложеното съдът намира, че следва да се постанови исканото решение, с което да бъдат уважени предявените искове. Съгласно чл. 237, ал. 2 ГПК в мотивите на съдебното решение е достатъчно да се укаже, че то се основава на признанието на иска. Следователно съдът постановява съдебен акт, без да изследва основателността на иска и да прави собствени фактически и правни изводи по предмета на спора, а постановява решение за уважаване на иска.

Ето защо настоящият съдебен състав намира, че следва да постанови исканото решение, с което да бъде уважен предявеният иск, като не е необходимо да излага мотиви, тъй като чл. 237, ал. 2 ГПК дерогира действието на чл. 236, ал. 2 ГПК.

Съгласно т. 12 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда специалните установителни искове, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните вземания. Ето защо следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноски по ч. гр. д. № 3275 по описа за 2022 г. на РС – Хасково. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени и възлизат на 25,00 лева за заплатена държавна такса и 400,00 лева за адвокатско възнаграждение.

С оглед изхода на делото и че ищецът претендира разноски, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, единствено на същия следва да се присъдят такива в размер на 75,00 лева за държавна такса и 400,00 лева за адвокатско възнаграждение, съобразно ангажираните доказателства за реалното им извършване и представения списък по чл. 80 ГПК.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 ал. 1 ГПК, вр. чл. 143, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, по отношение на М. Б. М., ЕГН *****, с адрес: ***** **ЧЕ ДЪЛЖИ** на „Мъни Плюс Корп“ ЕАД, ЕИК 203037835 /с предишно наименование Състейнбъл Бизнес Солюшънс“ АД/, със седалище и адрес на управление – град София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4, вх. А, ет. 5, представлявано от И.Л.П. и Б.Я.Я, солидарно с „Фонд за гарантиране на задълженията на физическите лица“ ЕООД, ЕИК 204569830 следните суми: 111,72 лв., представляваща

главница по Договор за продажба на изплащане № 503663458/24.01.2019г., сключен между „А1 България“ ЕАД и М. Б. М. и 21,57 лв. - мораторна лихва за забава за периода от 21.12.2020г. до 15.11.2022г., дължими по договор за поръчителство от 07.11.2014 г., сключен между „А1 България“ ЕАД и „Мъни Плюс Корп“ ЕАД /с предишно наименование Състейнъбъл Бизнес Солюшънс” АД/, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 20.12.2022г., до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена заповед № 1529 от 30.12.2023 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 3275 по описа за 2022 г. на Районен съд – Хасково.

ОСЪЖДА М. Б. М., ЕГН *****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на „Мъни Плюс Корп“ ЕАД, ЕИК 203037835 /с предишно наименование Състейнъбъл Бизнес Солюшънс” АД/, със седалище и адрес на управление – град София, ул. „Рачо Петков Казанджията” № 4, вх.А, ет.5, представлявано от И.Л.П. и Б.Я.Я, сумата от 900,00 лева, от която 475,00 лева, представляваща направени разноси по настоящото дело и 425,00 лева, представляваща направени разноси по ч.гр.д. № 3275 по описа за 2022 г. на Районен съд – Хасково.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково:/п/ не се чете.

Вярно с оригинала!

Секретар: Ц.С.